

virkelig heller ikke see Andet, end at det i § 2 omtalte særligt sagkyndige Medlem, langt fra at ville gavne Landvæsencommissiønerne, i Reglen snarere vil fremkalde Forvirring og Skade. — Imidlertid skal jeg dog ikke lægge videre Vægt paa dette Spørgsmaal, da Tilfældelsen af et saadant Medlem er afhængig af, at Landvæsencommissiønen eller en af Parterne gjør noget Forlangende i denne Henseende. Derimod vishede jeg gjerne at høre den høitagtede Indenrigsministers Mening med Hensyn til § 3. Den Overlandvæsencommissiønstion, som jeg paastjønner, at man her opretter, for at undgaae Appel til Indenrigsministeriet, finder jeg nemlig sammensat paa en saadan Maade, at jeg troer, at den saagodtsom aldrig vil blive brugt, thi den vil blive altfor bekoftelig, saaledes som den her er foreslaaet. Efter Paragraphen staaer det i Indenrigsministeriets Magt at udnævne 3 Landvæsencommissairs, som det kan tage fra hvilket som helst Sted i Landet. Skal nu den Mand, der forlanger et saadant Overfjøn, betale Diæter og Reiseomkostninger, saa maatte Spørgsmaalet drele sig om meget betydelige Capitaler, hvis Rogen skulde fristes til at hente disse Landvæsencommissairs fra langt bortliggende Steder. Jeg tvivler ikke om, at i Reglen vil Ministeriet sørge for at faae dem fra et saa nærliggende Sted som muligt; men den teknisk sagkyndige Mand, som det staaer i Ministeriets Magt at udnævne, kan man tænke sig findes i lang Afstand fra Massedet, hvor Forretningen skal føres. Jeg vil tillade mig at henstille til den høitagtede Indenrigsminister, om det dog ikke var rigtigere iskedetfor en „teknisk sagkyndig Mand“ at sætte „Stiftslandinspecteuren“, han maa dog ansees for en Mand, som ogsaa Indenrigsministeren maatte antage for sagkyndig; da vilde man have en bestemt Mand, og hvis den høitagtede Indenrigsminister vilde gaae ind herpaa, vilde man derved udrette, at man ikke behøvede at besvære Ministeriet med et Valg — thi jeg kan ikke troe Andet, end at det vil blive besværligt for Indenrigsministeren at udnævne denne Commissiønstion — og Valget kunde da overlades til Amtmanden, men saaledes at han ogsaa kunde vælge Personer udenfor hans eget

Amt. De betydelige Udgifter vilde da ogsaa undgaaes, som ere forbundne med at lade alle Sagens Acter og Documenter beskrive og indsende til Ministeriet. Disse overordentlige Sagens Afgjørelse bør jo ikke være altfor bekoftelig for Beboerne. Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa, at, naar der i § 3 staaer, at Formanden ikke altid skal være Amtmanden, men ogsaa kan være en anden i Amtet bosat, af Kongen bekliffet forretningsdygtig Mand, saa kan jeg vel ikke tvivle om, at det saagodtsom altid vil blive Amtmanden, men jeg maa dog beklage, at Udkastet har den nævnte Bestemmelse, thi det vilde være meget uheldigt, om ikke den Mand, som er den øverste Autoritet i Amtet, altid var Formand, og det vil i mine Tanker være skadeligt, hvis det skulde staae i Ministeriets Magt at udnævne en Anden. Jeg vil derfor foreslaae, at den nævnte Ord „eller en anden i Amtet bosat, af Kongen bekliffet forretningsdygtig Mand“ udgaae af Paragraphen. Endnu skal jeg med Hensyn til det af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Rehmann) til § 4 stillede Endringsforslag tillade mig at bemærke, at naar han vil, at Ordene „efter behørig Undersøgelse“ skulle udgaae, da finder jeg det vel i sin Orden, at de udelades paa det Sted, hvor de nu staae; men de bør efter min Mening flyttes høiere op, saa at der kom til at staae: „Naar efter behørig Undersøgelse Forlig forsværes er prøvet o. s. v.“ Det er vel saa, at man ikke kan tænke sig, at man i Reglen skulde begynde Forlig, for Undersøgelse er foretaget; men det er mig dog af det praktiske Liv bekendt, at man har været i Tvivl om, hvorvidt man skulde foretage en saadan Undersøgelse før Forliget. Naar de omhandlede Ord altsaa flyttes op paa den nævnte Plads, saa kunne de virke til, at der altid før Forliget anstilledes en behørig Undersøgelse, hvilket jo er aldeles nødvendigt.

Dahl: Man kan just ikke sige, at alle Landvæsencommissairs skulle være specielt sagkyndige Mand. De blive udnævnte for at benyttes i alle de forskjellige Sager, som høre under Landvæsencommissiønernes Afgjørelse i et Amt; jeg vilde snarere kalde dem alminde-